E-õpe 2014 – kas uinunud e-tiigri uus möire?

16 aastat tagasi - 05.11.2010 Autor: AM

(Arvutimaailm 8/10)

Eesmärk kõrvaldada digitaalne lõhe linna- ja maa vahel kõlab kaunilt, kuid kas meil on nendele sõnadele ka mingi reaalsem ja käega katsutavam tähendus? Kas meie, e-rahvas üldse teame, milleks sellist rikkust rakendada, jättes kõrvale *torrenti*jumala kummardamise?

Euroopa Komisjon kiitis hiljuti heaks kava toetada Eesti projekti EstWin, mille eesmärgiks on luua üleriigiline infrastruktuur kiire lairibaühenduse arendamiseks. Viimane takistus bürokraatiamasinas on ületatud ning sihtasutuse meeskond saab lõpuks ometi „kopa maasse lüüa“. Veel mõni aasta ja 98 protsendile Eesti kodudest, ettevõtetest ja asutustest on tagatud andmeedastuskiirus vähemalt 100 Mbit/s.

IKT ringkondades on tegijatel põhjust rahuloluks ning tühikargajatel võimalus järjekordseks hammaste teritamiseks, et kas meil nende miljarditega midagi paremat ei ole peale hakata, kui sõna otseses mõttes „maha matta“.

Üks asisemaid ideid, mis viimasele küsimusele vastuseks sobib, on projekt koodnimega „E-õpe 2014“. See on ITL-i haridusvaldkonnas arendatav initsiatiiv, mille eesmärgiks ei ole luua uut eKooli, vaid suurendada IKT vahendite ning nende vahendite poolt pakutavate võimaluste kasutust igapäevaõppes. Visiooniks: (elukestev) õppimine peab olema *fun*!

Jaapanis panevad 6-aastased lapsed kokku oma esimesi roboteid, meil saavad sarnase kogemuse noored tihti alles ülikoolis. See on lihtsustatud näide, kuid iseloomustab elavalt meie „e-rahva“ haridussüsteemi võimekust/tahet muutuda.

Muutus ei tähenda, et me peaks kohe klassiruume kuvaritega täitma või muutma kogu õppeprotsessi paberivabaks, kuid miks mitte rikastada oma õppeainet näiteks *video-on-demand* ehk „video tellimisel“ võimalustega. Täiendame ajaloo- või füüsikatundi lõikudega Discovery varamust või saadame lapsed oma nutitelefonidega korvõielistest digitaalset herbaariumi tegema (saab „kogumiskoha“ ka kohe GPS-i abil kaardile kanda jne). Triviaalsed näited, kuid saate aru, kuhu ma oma jutuga sihin.

Kõik see nõuab investeeringuid ning tekib õigustatud küsimus: kust see raha võetakse? Rehepaplikult muiates: Estwin tagab ülikiire Interneti, Linnade Liit edendab programmi, mille eesmärgiks on viia õppeasutuste infrastruktuur kaasaegsele tasemele, ehk siis kui kõik hästi läheb, ei ole e-rahval muud öelda kui „Aitäh, Euroopa Liit!“ ja jääb vaid üle lahendada ülesanne, kuidas need IKT võimalused ikkagi kasutusele võetakse.

Esimesed sammud on tegelikult juba astutud. Uues riiklikus õppekavas on üheks läbivaks teemaks „tehnoloogia ja innovatsioon“, mis vähemalt teoorias tähendab seda, et kõik koolid peavad rohkem selle teema peale mõtlema ning siin ka midagi reaalset korda saatma. TLÜ on loonud magistriprogrammi, mis just selle teema edendamiseks vajalikke spetsialiste ette valmistab. Telekommunikatsioonіettevõtted on huvitatud uute teenuste arendamisest või olemasolevate laiemast kasutuselevõtust ja nii edasi.

Et sisu ning reaalsete lahenduste tootmist intensiivistada võiks innovaatilisematele õpetajatele luua programmi, et kui nad oma aine raames on leiutanud ning kasutusele võtnud midagi uut, mis ka teistele koolidele huvi pakub, annab see võimaluse saada oma intellektuaalse omandi levikust materiaalset kasu. Näiteks 1000 krooni kooli kohta. Arvestades õppeasutuste hulka Eestis, saaksid väga head ideed ka väga hästi tasustatud.

E-rahvas vajab uusi suuri ideid ning „E-õpe 2014“ omab kindlasti piisavalt potentsiaali, et areneda järgmiseks e-tiigri möirgeks.

Mõtelgem kaasa. Aeg on teha enamat, kui võtta järjekordne pits „teaduse ja tehnoloogia terviseks“.

TAAVI KOTKA
Webmedia

- Tegijad